

- עלי מרפא
- שערי הגליון
- יין הנגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- טעים גן עדן
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנך לנער
- שאל בני
- הלכה פטוקה

- ישמחנו בשמחת מתן תורה
- אנוכי טרי?
- תפילה כמו בן לאביו
- פרטי העבודה בחג השבועות
- דוקטור מקוה
- התורה הזמנית:
- הדיבור והשמיר
- חוט מחשבה
- תואר כלה מאד נתעלה
- הטרה שבזיון
- סוד הצלחה בחינוך
- נעשה ונלחם
- שבת הסמוכה לשבועות

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדי למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

מתכוננים לחתונה הגדולה

גם השנה נקבל תורה. זו לא תהיה תורה משנה שעברה, זו תהיה קבלה חדשה לגמרי!

הבורא, כי הלא 'אנוכי ה' אלוקיך' בכל מקום ובכל מידה, בין בהצלחה ובין בכישלון. בידידה כמו בעליה. בחג בשבועות נשמע מחדש את הדיבור 'אנוכי השם אלוקיך', נשמע אותו בהתחדשות ממקום אחר לגמרי, משער החמישים של הקדושה.

השעה המתקרבת מחייבת אותנו לגשת ולבדוק את קיום התורה, את מידת החום, את הלב - האם טרי הוא, האם הוא חי?

מנחה חדשה

יתכן שעל פניו, נראית היהדות שהיתה עד היום מנת חלקנו, כעניין שאין מה להוסיף עליו ולחדש בו. זו הסתכלות שטחית. כשמתבוננים מעט בנפש פנימה ובודקים איזו תורה נמצאת שם, מגלים שהדבר החיוני ביותר בתורה עלול חלילה להיות חסר מהספר. מה ההבדל בין מנחה חדשה לישנה? הטרייות כמוהו. מידת החום, הרעננות.

מועד החתונה קרב ובא, ניתנו לנו חמישים יום להכנה. השעה המתקרבת מחייבת אותנו לגשת ולבדוק את קיום התורה, את מידת החום, את הלב - האם טרי הוא, האם הוא חי? החיצוניות מטעה, אבל ההתיישנות וההרגל הם מחלת הדור, זהו אויב מאוד מאיים. התורה בעצמה עלולה להישכח לגמרי תוך כדי קיומה כביכול. אם אין בלב תבערה ותשוקה, יראה אמיתית וחיפוש, חלקי התורה היסודיים ביותר עלולים להישמט ולהשכח. כמה הלכות קטנות ודקדוקי מצווה נרמסים תחת הרגלי שכחה נפוצים את הפרטים הללו בדיוק יש כעת לבדוק.

זה גם הזמן לבדוק מעט את תחום הדאגות. ציפיה לקראת מאורע חשוב כרוכה בדאגות. אלו דאגות מטרידות אותנו כעת? אם יש לנו פנאי להתבלבל מחששות ופחדים חיצוניים, משהו עם הציפייה שלנו לקבלת התורה כנראה לא כל כך בסדר. לב המשתוקק לדברים אמתיים לא ימצא מקום להתעסק עם פחדים חיצוניים. הציפייה למתן תורה והתשוקה להתחדשות אמורים לפנות ולטהר את הלב מכל סוגי החששות והפחדים.

בעזרת השם ובשעה טובה ומוצלחת, תתקיים השבוע החתונה הגדולה. כלל ישראל ייכנס תחת חופת ענני כבוד. שמחת הכלולות נקבעה על ידי החתן, בורא עולם, כבר ברגע צאתנו ממצרים. נצטוונו אז להתחיל מיד לספור ארבעים ותשע יום עד למועד קיום הנישואין. שבע השבתות התמימות נועדו לבדיקה והיטהרות. היום, סמוך ונראה לחג הקדוש, כאשר הנפשות מתגעגעות ומשתוקקות לקראת קבלת התורה, חשוב כל כך לברר היכן אנו עומדים בנוגע לאותה קבלה.

למען האמת גם בשנה שעברה התבשרנו על חתונה שכזו. גם אז ניתנה תורה. הלב שואל איזו בשורה חדשה נושא עבורינו החג הקרוב. תורה היתה לנו, מצוות קיימנו מאז ומתמיד לכאורה. מה יביא לנו שבועות הקרוב? את התשובה נוכל לקבל רק לכשינגיש אל הלב פנימה, ונבדוק שם מה יש ומה אין. כשמתבוננים מקרוב מגלים תמיד דברים חדשים.

לקבל מחדש

'אנוכי ה' אלוקיך'. המילים הללו עוטפות ומחבקות את כל המציאות. כל מצב אפשרי. 'אנוכי' זו מציאות השם והיא נכנסת לכל מצב ומסלקת כל אפשרות של פחד וחשש. מצווה אותנו הדיבור 'אנוכי': דע לך שבכל המצבים שעברו עליך, גם בזמנים קשים ולא נעימים, גם בפחדים, תמיד היית אך רק בידי השם. תמיד בהשגחה אף פעם לא לבד, והכל היה הווה ויהיה לטובה. האמונה עושה את האדם כמו ילד עטוף בידיים רחמניות המגוננות עליו מפני כל רע.

'אנוכי' זו גם הקדמה הכרחית לקיום התורה. לכאורה, קבלת עול מלכות שמים אמורה להיות עניין מלחיץ. התורה מלאה מצוות וחייבים. במטבח היהודי לבד גלומים מאות סעיפי שולחן ערוך. כל צעד ושעל דורש שימת לב. לקבל תורה זה מפחיד? אם שומעים כראוי את הדיבור 'אנוכי', הכל נראה אחרת. 'אנוכי' אומר שהכל בעצם זה אך ורק השי"ת. אין דבר בעולם שנועד לרחק אותך, גם נפילות וגם מעידות לא באו כדי לרחק. רק קרב. כל דבר בעולם, גם ניסיון ובזיון לא עלינו, באו לקרב.

שבועות הוא חג מתן תורה, חג יציקת רוח החיים שבתורה. קבלת התורה היא למעשה לקבל שכל המציאות שלנו היא תורה. ממילא אין מציאות של כישלון משום שתמיד ובכל מצב הינך שרוי בעבודת

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

ובזכותו הגדול נזפה שימשך עלינו קדשת קבלת התורה, נגילה ונשמחה בישועתו

מוצי"ש במדבר תקצ"ז

אהובי בני חביבי. קבלתי מכתביך בלב, ואין בפי מלה להודיעך עתה, אך מומתת שמוסר פתב זה בא לביתי הכרתי למען אהבתך לשלח על ידו פתב ידי. ותהלה לאל אתנו החיים והשלום. ובשעה זאת גמתי התבדלה וימי שבועות ממשמשין ובאין. שבועות חדש שלא עבר עלי פזאת זה כמה שנים שאהיה מוכרח להיות בנעמך ויהיה פחד מלהתקבץ יחד לומר יחד אקדמות. ואם לא מנעו המונעים פי אם אמינות האקדמות של הקבוץ הקדוש שלנו גם כן ראוי שייבאו עליהם מה שייבאו. אך אף על פי כן קויתי לה' שימשך עלינו קדשת שבועות זמן מתן תורה בחסדו הגדול. ואתה בני חביבי, פרוצוקה מעשה, בענין ביאתך למה, פי אני איני יכול ליעצה עתה בזה. והשם יתברך ישמחנו בשמחת מתן תורה. ונזפה על כל פנים מעתה להיכן עצמנו פראוי על חג השבועות ובזכותו הגדול נזפה שימשך עלינו קדשת קבלת התורה, נגילה ונשמחה בישועתו. דברי אביך המרויח וקשמוח עצמו בכל עת כמה שזכרתי להתקרב ולידע מאדוננו מורנו ורבענו זכר צדיק לבדך מרבי קדוש ונורא כמה מתורה פזאת וכו' אשורינו וכו'.

נתן מברסלב
ושלום ללך אנשי שלומנו באהבה

חק ולא יעבוד

יום	יום לחודש	מספר יום	מספר יום	מספר יום	מספר יום	מספר יום	מספר יום
שבת	ה	ז	ז	ז	ז	ז	ז
א	ו	ז	ז	ז	ז	ז	ז
ב	ז	ז	ז	ז	ז	ז	ז
ג	ח	ז	ז	ז	ז	ז	ז
ד	ט	ז	ז	ז	ז	ז	ז
ה	י	ז	ז	ז	ז	ז	ז
ו	יא	ז	ז	ז	ז	ז	ז

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא. סימן כ"ה

אבא! תעזור לי!

אם היינו זוכים ודבר זה היה מתקבל, היה אז כל אחד זוכה שיהיה לו שלום בית ולא היו נמצאים אצלו מחלוקות! בבית הכנסת לא היו נמצאים אז כל הסכסוכים! כשנדע שעל כל דבר צריך לבקש מהשם יתברך, כמו שצריך 'בית', זהו שלמות התפילה!

"כי ביתי בית תפילה": כשהתפילה היא בבחינת 'בית' אז אפילו עמים, "לכל העמים" - הגויים גם הם יודעים ומבינים שאי אפשר להיות בלי 'בית'. כזה סוג של התגלות אלקות יהיה לעתיד!

כך היה רבי שמשון רגיל לפרש, שבכל ענייני צורכי הבית יבקשו מהשם יתברך, ואז יכולים להיות מאוד קרובים להשם יתברך.

אכן יש פסוק בתהילים שאומר: "הוא יקראני אבי אתה", השם יתברך אומר על דוד המלך: הוא קרא לי "אתה אבי!" זאת אומרת שעל כל דבר הוא ביקש מהשם יתברך. זה הכרת השי"ת גדולה וחזקה! אני מכיר אותו כמו בן לאביו! כמו שאני צריך לבקש מאבא שיתן לי משהו, כך אני צריך לבקש מהשם יתברך. כשהתפילה היא כזו מין תפילה - כמו בית - אז זה השלמות. על זה רבינו אמר "למה חולקים עליי, כי העניין שלי הוא תפילה", רבינו התכוון בזה על תפילה בבחינת 'בית', שיתפלל באופן של קירבה לה'.

יותר מזה: אף כשיש לי דבר אצלי. אפילו כשיש לי כבר את הדבר ממש בידי, ובכל זאת אני מתפלל להשם יתברך על הדבר הזה, אזי לדבר הזה יהיה יותר שלמות! זה כבר דבר אחר!

כשאדם הולך לישון - שייבקש על כך לפני השינה מהשם יתברך. לפני האוכל - שייבקש על זה מהשם יתברך. אז היא התפילה היא בחי' בית וזהו שלמות התפילה.

אם אפילו אומות העולם אמורים להרגיש כך כלפי התפילה - וכמו שביארנו - אנו, עם ה', ודאי ודאי שעלינו להרגיש כך כלפי התפילה!

הליכות קודש חג השבועות

עבודת היום:

וממנה לומדים הלכות גרות, ומתחזקים לראות איך דייקא בזכות ההתחלה שלה, יצא ממנה דוד ומשיח (ליקוטי הלכות גרים ג').

ובכוונה זו, באים לקראת היחוד הגדול הנעשה בכתר של מוסף, אשר אז אנו מתייחדים לגמרי עם השי"ת, ומקבלים על עצמנו קבלה חדשה, מעתה רוצה אני רק את השי"ת, ולעולם לא אעזוב אותו, גם אם אפול לאחר מכן, תמיד אתחיל התחלות חדשות בלא להתייאש, וכמו שאמרה רות לנעמי, "באשר תמותי אמות" (עיין ליקוטי הלכות שילוח הקן ה').

אקדמות וקריאת התורה:

יש להשתדל קצת להבין פירוש המילות, כי זהו שיר של חשק, ומסוגל לעורר את האהבה בין ישראל לאביהם שבשמים (כמובא בשיחות הר"ן). וכן בעת קריאת התורה, נעורר בליבו האמונה שכעת ממש הגנו עומדים בהר סיני, כי זה מתחדש בכל שנה ושנה. וגם אם אין מרגישים זאת, עדיין אין זה מבטל את המציאות שבוודאי הגנו מקבלים כעת אור חדש ביהדותנו.

מאכלי חלב

לאחר מוסף נוהגים לאכול מאכלי חלב, וצריך לזכור שיש בזה סודות גדולים, אשר אז מתגלה ההשגחה של השי"ת עלינו, ככתוב "ענינו כיונים רוחצות בחלב", וכפי שר' נתן כותב שבזה אנו מחזקים את האמונה שהשי"ת אוהב להסתכל ולהשגיח עלינו, ולכן יש לאכול ביראת שמיים ודרך ארץ, ולחשוב מחשבות שמחות של הרחמים הגדולים של השי"ת.

עיקר עבודת היום הוא הכנת הלב ברצונות וכיסופים לקבל את התורה, ולחשוב הנה הולכים לחופה עם השי"ת, הוא בוחר בנו, ואנו בוחרים אותו. ובפרט בסעודת החג, יש להתעורר לשמחה גדולה בשעת הסעודה, שהרי על יום זה אמרו חז"ל "חציו לכם", לשיר ולזמר לה' שירות ותשבחות.

תיקון ליל שבועות:

ראוי לומר זאת בניגון ונעימה, מתוך כיסופים לקראת החיבור המחודש שלנו להשי"ת. ולכן אומרים בתיקון רק את ההתחלה מכל ספר שבתנ"ך, לרמז שאנו רוצים להתחיל הרבה התחלות חדשות (ליקוטי הלכות קריאת התורה ו').

מקווה של שבועות:

לפני עלות השחר הולכים לטבול לשם גירות והתחדשות, במקוה אשר קדושתה משער החמישים. כי במקוה הזה כלול כל הקדושות וכל הטהרות, ואפשר לקבל בו את כל הרפואות שבעולם (כמבואר בליקו"מ סי' נו"ו) ואז מתגלה הדעת הגדול של שער החמישים, ומושפע אורו של משיח, להבין איך השי"ת היה איתנו בכל ההסתרות.

שחרית

יש מלחמה ונסיון גדול להרדם בתפילה קדושה זו, מחמת שכל ההתחלות קשות, ויש להשתדל למצוא תחבולות איך להתפלל בלא להירדם, בעמידה וכדו', כי יש בזה מלחמה האם נכוון ליבנו לכסוף להתחבר לה'.

קוראים מגילת רות, שהיתה ראש לגרים,

נצור לשונך הלכות לשון הרע

בדיני פרסום לשה"ר לתועלת הזכרנו ז' תנאים להיתר זה, התנאי השלישי היה שיוכיחנו תחילה לפני שמספר עליו לשה"ר, ולזאת נזכיר עוד מעט מדיני תוכחה:

דבר שמקלים בו אנשים בפרהסיא, נחשב כדבר שברור למוכיח שלא יקבלו ממנו תוכחה, לכן אם החוטאים רבים, יש להוכיחם רק פעם אחד שמא ישמעו, וגם שלא יהא להם פתחון פה שראו אותם נוהגים כן ולא מיחו בהם. ואם החוטא הוא יחיד, צריך להרבות בתוכחתו עד שיגער בו, ולא עד שיהא קרוב להכותו.

מי שבידו למנוע חבירו מלעבור עבירה, חייב מן התורה לעשות כן. ומי שבידו להעניש על עבירה, כגון בית דין, או מנהל בית ספר או רב או אב ואם, חייב להעניש עוברי עבירה אא"כ יש סכנה בדבר שאם יענישוהו, ימסרם למלכות או לשלטון. וכתב הרמ"א [יו"ד סי' של"ד סעיף מח] שאע"פ שחייב אדם למחות בעוברי עבירה, ואם בידו למחות ואינו מוחה, נתפס באותו עון, מ"מ [בברי הזיקא] אין חייב להוציא ממונו על זה.

ועל כן בשעת קבלת התורה בודאי נעשו מיד ערבים זה לזה, כי תכף משהוציאם לקבל התורה צריכים תכף להפיל יחד כולם באחד: (ליקוטי הלכות ערב ג.)

הליכות

שיחות ומנהגים

שבת ושבועות

האקדמות עם נגנון:

שבת

מוהר"ן ת"ת אומר: "ענין אידיש טעם אקטער זאל אינדינען האבן ביים לעכט פֿענטשן, אזוי זאל דעם רבי'נס אור לייכטן אין אלע עולמות" - "כל בית ישראל שבתבון בעת הדלקת הנרות (לכבוד שבת יום טוב), שִׁכְמוֹ כֵן כֵּף יָאיר אורו וְשֵׁל רִבְנוּ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת".

הפליג פעם רבנו ז"ל מגדל הארת קדשת שבת, ואמר: "א יונגעראמן קען זיך פארבענגען צו השם יתברך אין אן פרייטיג צונאכט, פֿער זאל נישט וויסן אואו די נאכט איז אים אום געקומען" - "אברך יכול לכסף ולדבר לה' יתברך גליל שבת קל כף, עד שלא ידע להיכן נעלמה ועברו לו היללה".

רבנו אומר: "פרייטיג צונאכט ערשט א צאמאן צו השם יתברך" - "גליל שבת קדש שורה בעולם צאמאן גדול להשם יתברך": שיה שרפי קודש

פעם אחת ישב רבנו לומר תורה פֿחג השבועות אחר מנחה, בעוד שהיה חפזה זכרתי. וישבו כל היללה אצל השלחן, והתפללו ערבית בתוך הסעודה, וישבו כף, עד שהתחילה החפזה עוד הפעם לזרח בקר יום השני. ענה רבנו ואמר: "די זון קער זיך פאר חידושין און זאגן איידער איך בין אונגעגענגען האב איך איידער געטראפן, איך בין געקומען צוריק האב איך איך ווייטער געטראפן" - "החפזה ראיה שבתמה ותאמר: 'סֶרֶם שִׁשְׁקֵעֵי רֵאִיתִי אֶתְכֶם, וְלִשְׁבָּאתִי וְחֻרְתִּי פֶּגְשִׁיתִי אֶתְכֶם שׁוֹב'".

רבנו אומר: "שבועות איז דער עקר דאס אויף זיין, און הושפעא רבא איז דער עקר דאס זאגן" - "בשבועות עקר העבודה הוא להיות יגור, ובהושפעא רבא העקר הוא (רבי) הגמיריה".

רבנו אומר: "וואס יודן פארמאגן, אקדמות מיטן ניגון!" - "מה שיהיה אצרים (וכולו רב) בתוכם,

הטבילה שהצילה את הרגל

להעלות מזור לרגלי, אי לכך החלטתי לנסוע לוינה, שנודעה בימים ההם כעיר מרפא בה דרים רופאים מומחים.

"צררתי סכום כסף שיספיק לתשלום עבור רופא מומחה, טיפולים והוצאות שונות, ויצאתי לדרך. הטלטולים בדרכים הרעו את מצב בריאותי, והרגל החולנית ניזוקה מאד, היא התנפחה והסבה לי יסורי תופת.

"כשהגעתי סוף סוף לוינה וביקשתי להזמין תור לרופא מומחה, קבעו את תורי ליום שבת קודש. מחוסר בררה הסכמתי, שכן היה זה פיקוח נפש. כשאני מדדה על רגל אחת נכנסתי אל הרופא, שכבר במבט ראשון קבע: יש לקטוע את הרגל מיד, חייך בסכנה מוחשית!

"אבל אני לא הסכמתי לניתוח ביום שבת קודש, וגם רציתי להתיישב בדעתו לפחות יום אחד. הרופא כעס מאוד והזהירני כי הריקבון עלול להתפשט ויתכן כי ביום מחר כבר לא יהיה את מי לנתח... אבל אני עמדתי בתוקף על שלי. חזרתי לביתי וסבלתי יסורים עזים, כשכמעט יצאתי דעתו"

וההלך העני המשיך וסיפר:

"השבת עברה עלי מתוך ייסורים נוראים, ביום ראשון בבוקר מיהרתי אל הרופא. בדרך עברתי ליד מקוה, והנה צצה פתאום בראשי המחשבה: עוד מעט יקטוע את רגלי, הבה ואטבול עמה עוד פעם אחת בטרם אפרד ממנה... אמרתי ועשיתי, תוך יסורים נוראים ירדתי למקוה וטבלתי.

בצאתי מן המים חשתי מיד הקלה ברגלי המיוסרת, וכיון שכך עלה בדעתי לדחות את הביקור אצל הרופא.

"גם למחרת טבלתי במקוה במסירות נפש. שוב חשתי הקלה ודחית את מועד הביקור ליום מחר. כך עברו עלי ימים ושבעות, בהם הקפדתי לטבול במקוה מדי יום, ואת הביקור אצל הרופא דחיתי ליום שלאחריו, עד שהרגל הבריאה כליל..."

"מני אז", סיים ההלך את סיפורו המופלא באוזני רבי ישעיה, "מקפיד אני לטבול במקוה בכל יום ללא שום פשרות."

"לוי יצחק ששמע את הסיפור מפי סבו, הרגיש כי באותו הרגע נמוגו כל הספקות וההתלבטויות מלבו, הוא הבין כי מן השמים רמזו לו מה לעשות... מיהר וטבל במקוה הקפוא, ועוד שנים רבות לאחר מכן סיפר וחזר וסיפר מעשה מופלא זה לשומעיו לקחו. (ע"פ שיח שרפי קודש ה'ת"ט)

חצות לילה בעיירה קיבליטש. פתיתי השלג סובבים במחול. הרחובות עטויים אדרת לובן והכפור מקפיא את הבל הפה. ר' לוי יצחק בנדר, אברך בימי חורפו, יוצא מבית חמיו רבי אהרן קיבליטשער, בדרכו לעבודת ה'. מנהגו לטבול במקוה טרם עריכת חצות, אבל הפעם נראה הדבר כבלתי אפשרי. המוקוה בקיבליטש מוזנח וחרב, בשל פגעי מזג האוויר תקרתו קרסה והשלג נערס בפנים לגובה.

פוסע ר' לוי יצחק בדרכו, וספקות מכרסמים בקרבו, האם יצליח בכלל להגיע בסופה כזאת

סגולה המקוה בית טיפוסים בקיבליטש

למקוה, ובהגיעו - היוכל בכלל לטבול? עודו מבוסס בשלג ובכפור, עבר על פני ביתו של רבי יעקב ישעיה, סב רעייתו. רבי ישעיה היה חסיד בכל רמ"ח אבריו ומכניס אורחים בהידור רב. ר' לוי יצחק אהב להיכנס אליו לעתים תכופות ולהתבשם מאמרי פיו משובבי הנפש.

עכשיו, כשבחוץ השתוללה הסערה, הבחין ר' לוי יצחק באור הבוקע מביתו. כיון שכך, נמלך בדעתו וכיוון צעדיו אליו.

הסבא קיבלו במאור פנים, לא שאל לסיבת ביקורו, רק פתח פיו לספר מעשה שהיה:

שנה אחת, בימי אלול, הגיע לביתו אורח שעורר את תשומת לבו. לבוש היה כעני מרוד שהפרטה אינה מצויה בכיסו. עם זאת הקפיד ללכת למקוה מדי יום, למרות התשלום הגבוה שנאלץ לשלם לבן. רבי ישעיה שהבחין בדבוקתו הקפדנית של האורח בטבילת מקוהו, התפעל מאוד ושאל אותו מנין באה הקפדתו זו. שח לו אותו יהודי מופלא:

"בעבר הייתי עשיר בעל רכוש רב. ביום מן הימים חליתי באחת מרגליי, מצב הרגל התדרדר, נמק החל להתפשט בה וחיי הפכו למסכת של יסורים ל... בעיירת מגוריי לא נמצא רופא שיוכל

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה כ"ה - התורה הזמנית - מאמר ה' ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[א] כי צריך כל אדם להוציא את עצמו מהמדרמה, ולעלות אל השכל. וכשנמשך אחר המדרמה, זה בחינת שרירות לב, שהוא הולך אחר המדרמה שבכל. וכשיוצא משרירות הלב, ומשבר לבו האבן זה בחינת שמיור, שעל ידו נכנע האבן, ואינו הולך אחר תאוות המדמיות, והולך אחר השכל:

ובל זמן שלא הוציא שכלו אל הפעל שלא השתמש בשכלו עדין אז אצלו השכל בכה. אף על פי שכבר שבר המדרמה, אז נתקומם תכונת שכלו. כי בשעה קם, זה נופל (במונח ברשי"ר יש פרשה תולדות), אבל השכל עדין בכה. ואחר כך כשחוקר בשכלו ומשתמש בו, אזי השכל פעל. וזה בחינת נפת צופים, בבחינת (שיר השירים ד'): "נפת תטפנה שפתותיך" שהוציא מתיקות שכלו מפח אל הפעל. וזה: "שפתותיך", הוא בחינת מוציא מפח אל הפעל, שהוא בחינת הדבור:

ואחר כך כשמשגיג בשכלו כל מה שיש ביד אנושי להשיג, אז שכלו שב שכל הנקנה. כמו שפיתבו המקרים, שיש שכל בכה, ושכל הפעל, ושכל הנקנה. ועקר קיומו של אדם לאחר מיתתו, אינו אלא שכל הנקנה, וזה השארותיו לאחר המיתה. וזה בחינת אמנה, כי אמנה לשון קיום דבר, כי שכל הנקנה הוא קיום של אדם לאחר מותו. ושכל הנקנה נקרא, מה שאדם יודע הרבה דברים בידיעה אחת. כי קדם צריך לידע הרבה הקדמות קדם שידע איזהו דבר, ואחר כך כשמשגיג את הדבר, משליך הקדמותיו, וידע את הדבר בידיעה אחת. ועקר המעין ההכמה מן המקדש יצא, כי שם היו מקריבין הקרבנות, שהם הבקמיות ובהן הדמיון. כמו שכתוב (תהלים נ"א): "זבחי אלקים ריח נשברה" ששבירת הדמיון הם הקרבנות. ובשביל זה אמרו חכמינו, וזכרונם לברכה: 'בשחרב בית המקדש בטל השמיור וכו'. וכשיבנה בית המקדש, אז יתקנם (יואל ד'): "ומעין מן המקדש יצא":

שרירות לב

במאמרים הקודמים נתבאר בכללות ג' המדרגות של השכל המבוארות כאן, ונבאר כעת עוד נקודה יסודית, כי הנה רבינו מדגיש כאן את עניין השרירות לב' שיש כשנמשך אחר המדרמה, וצריך להבין האם זהו ממש אותו עניין של כח המדמה או שיש כאן עניין נוסף, והאם צריך לצאת מהשרירות לב או מהמדמה, ומהו עניין השרירות לב הזו.

ומה שמובן בזה לכאורה מתוך דיוק לשון דברי רבינו, ששרירות לב אינו המדמה עצמו, אלא זהו "תוצאה" שבאה מהליכה אחר המדמה, כי אדם בטבעו רואה את כל העולם בהסתכלות של מדמה, ומזה הוא שורש כל התאוות והנסיונות, עד שיכולים לבוא מזה ממש לכפירה, [שעל זה המדובר בפסוק שהביא רבינו], וכשאדם הולך אחר המדמה ונמשך אחר התאוות והנסיונות, אזי נופל לבחינת שרירות לב, היינו שלבו נעשה בבחינת לב האבן, שכבר אין לו רגש של קדושה, ואינו מחפש לעבוד את ה' באמת, אלא הכל אצלו קר וסתמי, וממילא נופל עי"ז יותר ויותר עד שנעשה אצלו כהיתר ממש רחמנא ליצלן, וכמוכן שיש בזה אין סוף דרגות וכל הליכה אחר המדמה מחזקת את השרירות לב, וזה עיקר הצרה שאדם נכנס לבחינה של לב האבן עד שכבר כמעט אינו מחפש לצאת מזה עד שמתיימש ונופל יותר ויותר לתוך המדמה רחמנא ליצלן.

לעידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת:

'שבעות הגדול' מתי היה?

בשנת תקצ"ג (באש ובמים ע"פ מסורת בע"פ). אז הגיע עם רב לשהות בצילו של מהרנ"ט זיע"א. אחריו אמר מהרנ"ט: "אחר שקבלנו את התורה, צריכים להזהר מעתה שלא לעשות 'עגל', כמו שהיה במונת תורה".

הזוכה: יצחק הלל סולומנס חיפה זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור ספרי רבינו

"ישראל מחמת שהם משוקעים ורגלים כל כך טבוב על כן אין מרגישין כ"כ את שבח מעלת גדולת..." על מה נאמר?

שיחות הר"ן

ולכן יש שלב שהוא קודם אפילו לשכל בכח, והוא "לצאת מהשרירות לב", ומדויק מאוד שלא הזכיר כאן רבינו "לצאת מהמדמה" אלא "לצאת מהשרירות לב", כי עוד לפני שזוכה לעלות מהמדמה צריך לצאת מהשרירות לב שזה עיקר הצרה.

כח השמיר

ובזה מגלה רבינו גילוי נורא, שאף על פי שהמצב של שרירות לב הוא מצב קשה מאוד שלבו הוא בבחינת "לב האבן", ולכאורה איך אפשר לצאת ממצב זה, אבל אף על פי כן יש דרך לצאת מזה ע"י שמתעורר באתערותא דלתתא בנקודה של שבירת המדמה, היינו שעדיין הוא בתוך המדמה והוא רחוק מאוד מהשכל דקדושה, אבל מתעורר לדעת שבאמת אני יודע ומאמין שיש כאן שכל דקדושה אף על פי שהוא רחוק מזה מאוד, ומשבר אפילו במעט את ה"הליכה" אחר המדמה, בגון שרוצה לאכול וממתין מעט כדי לשבר את התאוה, אף על פי שלא יצא כלל אל השכל, אבל יצא מה"שרירות לב", ואז יוכל להתקדם לצאת מהמדמה אל השכל [שזהו כבר שכל בפועל כדלקמיה].

וזהו כח עצום שעיקר פעולתו הוא בדרך סגולה, כי באמת איך אפשר לשבר לב אבן, אלא שזהו סגולת השכל, וזה מה שמביא רבינו שזה בחינת שמיר, כי השמיר הוא תולעת שיש לה כח סגולי שיכולה לשבור אפילו את האבן הקשה ביותר, וכך הוא עניין זה של השכל בכח, שאדם עדיין רחוק מאוד מאור השכל, אבל בכח אור השכל, היינו הידיעה והאמונה הזו שיש כאן באמת שכל נפלא שמגלים הצדיקים, אע"פ שאני רחוק מזה, בכח הידיעה הזו מתעורר לרצון לשבר ולו במעט את השרירות לב שבאה מהליכה אחר המדמה, וע"י הפעולה הקטנה שעשה לשבר את כח המדמה, נותן כח עצום לשכל עד שע"י נשבר לב האבן שלו כמו השמיר שבוקעת ומשברת את האבן הקשה ביותר. שכל בפועל

ואחר ששבר במעט את השרירות לב, שהוא בחינת לב האבן, בזה הוא כביכול הוליד את השכל שעכשיו השכל קיים בכח, ואף שעדיין הוא רחוק מאוד השכל, אבל עכשיו יש לו את כח להתחיל "להשתמש בשכלו", כי כבר השכל נמצא בכח בזכות ששבר את המדמה, ועכשיו צריך להוציא את השכל לפועל, וזה ע"י שחוקר ומתבונן איזה שכל יכול להועיל לו בענייניו בעבודת ה', כי יש הרבה סוגי שכליים שמגלים הצדיקים, וכל אחד צריך לחפש את השכל ששייך אליו באופן שיכול להשתמש עם זה בפועל ממש, שיוכל לחיות עם זה בעבודת ה' למעשה, וכך יתקדם יותר ויותר עד שיזכה שזה יהפך אצלו לשכל הנקנה וכמו שנתבאר במאמרים הקודמים [ואז יקח עוד שכל ויוציא לפועל עד שיהפך אצלו לשכל הנקנה, וכך יעלה מדרגא לדרגא, וכמוכן שאין הדבר בא ברגע אחד].

כח הדיבור

והנה רבינו מביא בזה את הפסוק "נופת תטופנה שפתותייך", ויש בזה רמז שעיקר הדרך לזכות לכוונת השכל בפועל, שהוא מתיקות נפלאה, שזוכה לטעום את טעם מתיקות השכל, בפועל ממש בעבודת ה' שלו, שמתחיל להסתכל אחרת על כל עניין ועניין, הדרך לזכות לזה הוא ע"י כח הדיבור, ע"י שצועק ומתחנן הרבה להשי"ת לזכות לחיות עם אור השכך ולהוציאו לפועל, וכך מבואר בדברי מוהר"ן (ליקוטי הלכות הלכות מתנה הלכה ד אות יג), וממילא ניתן להבין על דרך זה גם לעניין השמיר, אף על פי שבזה לא הביא רבינו פסוק, אבל באמת הרי זהו עניין השמיר שהיא תולעת, שכל כוחה היא בפיה [כמו שאמרו חז"ל על הפסוק תולעת יעקב שנמשלו ישראל לתולעת שאין כוחה אלא בפיה], וממילא מובן שגם דרגא זו של השכל בכח שהוא בחינת שמיר, עיקר הדרך לזכות לזה הוא ע"י ההשתמשות בכח העצום של הדיבור דקדושה.

לעורר את תיקון ההרמה המובא במאמר. לאדם העומד מבחוץ ניכר הגיוון והשחוק שבמדמה הזה, שכל כוחו אינו אלא דמיון בעלמא, וכאדם הרואה את חברו חולם חלום זועק ולחוז, מפחד איזה אויב דמיוני, והוא רואה שאין כאן כלום, אלא שחוק וגיוון בעלמא, ולכן שחק רבינו כשאמר זאת. עוד נקודה שמעתי על פי דברי ראב"ן (חכמה ובינה אות לו) ע"פ מאמר חז"ל 'שבעה שמות יש לו ומשכה כזו בכבשי דרחמנא ממש, עד שרבים וטובים נופלים בזה, בתעותי היצר, וכמעט שאין דרך להלחם בזה, לעמוד במלחמת היצר, לולי ה' עזרתה לנו והעמיד לנו צדיקים מופלים יחיד הדורות, המשיבים את נפשות ישראל בטללי תחיה, בשבעה משיבי טעם, בעצות נפלאות כאלו, לעמוד כנגדם. יעזרו ה' להטות אזנו וקול צעקתם, וליך בדרך עצתם בתמימות ובפשיטות בעולם, שרק בכח זה נוכל לעמוד במלחמה זו, ולזכות לביאת משיח צדקנו בב"א.

לעורר את תיקון ההרמה המובא במאמר. לאדם העומד מבחוץ ניכר הגיוון והשחוק שבמדמה הזה, שכל כוחו אינו אלא דמיון בעלמא, וכאדם הרואה את חברו חולם חלום זועק ולחוז, מפחד איזה אויב דמיוני, והוא רואה שאין כאן כלום, אלא שחוק וגיוון בעלמא, ולכן שחק רבינו כשאמר זאת. עוד נקודה שמעתי על פי דברי ראב"ן (חכמה ובינה אות לו) ע"פ מאמר חז"ל 'שבעה שמות יש לו ומשכה כזו בכבשי דרחמנא ממש, עד שרבים וטובים נופלים בזה, בתעותי היצר, וכמעט שאין דרך להלחם בזה, לעמוד במלחמת היצר, לולי ה' עזרתה לנו והעמיד לנו צדיקים מופלים יחיד הדורות, המשיבים את נפשות ישראל בטללי תחיה, בשבעה משיבי טעם, בעצות נפלאות כאלו, לעמוד כנגדם. יעזרו ה' להטות אזנו וקול צעקתם, וליך בדרך עצתם בתמימות ובפשיטות בעולם, שרק בכח זה נוכל לעמוד במלחמה זו, ולזכות לביאת משיח צדקנו בב"א.

לכבוד מערכת עלה לתרופה שלום רב. בסוף התורה מספר מוהר"ן ש'אחר שרבינו אמר מאמר זה אמר 'צ'ריכין לקרא לו וּלְכַנּוּת לוּ לְהַצִּיר הָרַע בְּשֵׁם אֲחֵר, דְּהֵינּוּ שְׂלָא לְקָרְתּוּ עוֹד בְּשֵׁם יֵצֵר הָרַע, וְרַק בְּשֵׁם פֶּה הַמְדַמָּה, וּמִסְפֵּר מוהר"ן ש'רבינו אמר דבר זה 'בְּרֵךְ שְׁחֹק' וּמִסִּים 'אֲבָל הַבְּנֵי שְׂהִיָּה לוּ בָּהּ פִּנְהַ שְׂלָמָה, וְלֹא זְכִיתִי לְהַבִּין פִּנְתּוֹ בָּהּ'. ש'מעתי לפרש ענין זה בשני דרכים, הראשונה על השחוק והשניה על השם החדש שכינה אותו רבינו. כי אמנם כח המדמה הוא כח נורא של היצר הרע וכל בני אדם מתמודדים אתו חלקם נופלים בקרב זה, אם בנפילה גמורה ואם בחלישות הדעת כמו שאמר רבינו שם בתורה, וחלקם זוכים לעלות מעלה מעלה, אבל באמת הצדיק הוא מחוץ למדמה, כי הוא יצא לגמרי מכח המדמה (ע"י ליקו"מ סי' עב). ואכן מחמת שהוא למעלה ממדרגות אלו הוא מעלה את כל עבודות ישראל אל השכינה הק'

ד.כ.

טעם גן עדן

חיזוק ללימוד ליקוטי מוהר"ן (יז)

קשר של מחשבה

- [א] כשרביז"ל מחבר בתורתיו הק' שני ענינים שלכאורה נראות לא קשורות זה בזה, והוא מקשרם על ידי פסוקים ומאמרי חז"ל, אין זה רק בשביל להבין את הקשר בדרך של שכל, אלא יש להשתדל לכוון ולחשוב מאותם הפסוקים או מאמרי חז"ל שהזכיר בעת קיום העצה למעשה.
- [ב] אפילו שענין רביז"ל בכל תורה היא לקיים לעובדא למעשה את העצה שעליה מדבר, אך יש את חלק המחשבה שיש בכל עצה מעשית, היינו לעשות את העצה המעשית יחד עם מחשבה על הקשרים של הפסוקים, ובאופן כזה של קיום העצה, אפשר לראות למעשה איך התורות פועלים ממש בנפש האדם או בדעתו, שינוי מעשי, לא רק באופן של אמונה בסגולה.
- [ג] כל ענין וענין שרביז"ל מקשר בין שני דברים הם עמוק עמוק מיני ים, ואפשר הרבה לעיין ולהעמיק בהם להכיל את כל הפרטים שיש במאמר אחד בליקו"מ, אך בכל זאת די אם יצמצם את עצמו לחשוב רק מפסוק ופרט אחד שרביז"ל מזכיר, ולהתחיל לחשוב על
- זה תוך כדי קיום העצה, ואזי העצה פועלת נפלאות בחוש ממש.
- [ד] לדוגמא: בתורה ח' אומר רביז"ל כמה יקר אנחה שאיש ישראלי מתאנח לה'. והנה, אפשר להסתכל על זה כפשוטו בעולם העשייה, שצריך להתאנח להשי"ת, אבל אם לומד את הפסוקים שעליהם מייסד רביז"ל את גדולת האנחה, אזי אפילו אם יקח פסוק אחד ויכוון את עצמו להתאנח למעשה על פי המחשבה בפסוק שהזכיר, אזי האנחה יביא אותו למקום אחר לגמרי.
- [ה] ולדוגמא, רביז"ל מסמין שם את הפסוק 'ויפח באפיו נשמת חיים', שמכאן רואים שהחיות של האדם הוא רוח שהשי"ת נפח בו, ועל כן כשמתאנח הוא ממשיך רוח מאותו רוח שהשי"ת נפח בו בעת בריאתו.
- וממילא כאשר מתאנח מתוך כוונה כזו, לא רק אנחה על חסרונותיו וריחוקו מה', אלא אנחה מתוך כוונה וזכרון הפסוק הזה, 'ויפח באפיו' - להמשיך רוח חיים מהשי"ת, אזי באמת יוכל להרגיש איך על ידי האנחה שלו הוא מתחדש לגמרי כמו בעת בריאתו.

יום התונתו

דבר זה נעשה בכל שנה ביום בזה, אבל צריכים להכין עצמינו לזה, לפנימיות של קבלת התורה, אשר בחר בנו מכל העם ונתן לנו את תורתו, חלק ממתן תורה זה ה'בחר בנו', החתונה, ההתייחדות שהשם יתברך מתייחד אתנו, לגמרי לגמרי ומתוך אהבה ממש!!

וזה ביאור של 'נעשה ונשמע' כי כשהאדם שואל 'מה כתיב ביה', זה כבר אבן מכשול, עיקר השבח של עם ישראל בקבלת התורה, הייתה מהפזיזות הזאת כמו שהגדירו אותו חז"ל, שצעקו מייד נעשה ונשמע, כי כששואל 'מה כתיב ביה', סימן שלא הבין כלל מה קורה פה, אלא עדיין תקוע בחצוניות!

ככלה בתוך חופתה שתשאל מה בדיוק כתוב בכתובה, כמה אתה הולך לתת לי אחרי שתמות, ומה קורה עם הביגוד והמזונות, כלה שכזו היא בחזקת מעוררת בנפשה, שכן בעת החתונה הדבר היחיד שאמור לעניין אותה זה החתונה, השמחה העצומה, עצם החתונה עם בעלה, שכן למרות שהכתובה הוא דבר מאד מאד חשוב וחמור, אבל הוא רק שטר שמקשר בין הכלה לחתן, ולא להסיח את הדעת מהעיקר שהוא הקשר עם החתן בעצמו.

וכן בנמשל, הקב"ה נותן לנו את התורה, פירושו הוא נותן לנו דרך להתקשר אליו בתכלית בשלימות, הקשר שיהודי יכול לקבל דרך התורה אי אפשר לקבל דרך שום דבר אחר בעולם, אבל העיקר הוא להתבונן על עצם קשר השם יתברך נותן לנו, הוא נותן לנו את עצמו, את חכמתו האין סופית, וזאת מכיון שהוא אוהב אותנו, כי הוא רוצה להיות אחד אתנו כי הוא רוצה להתחתן איתנו, רק אתנו עם ישראל.

איתא במסכת תענית (דף כו): "צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו וביום שמחת לבו", 'ביום חתונתו זה מתן תורה', כלומר שביום מתן תורה מתחתן השי"ת עם עם ישראל, והיהודי מתייחד לגמרי עם השם יתברך ככלה בתוך חופתה.

כדי להבין מעט את גודל ענין זה, עלינו ללמוד את ההבדל בין תקופת האירוסין לנישואין, ע"פ לשון הכתוב "והיה ביום ההוא נאם ה' תקראי אישי ולא תקראי לי עוד בעלי" (הושע ב, יח) ופ"ל חז"ל (כתובות עא), שבעלי זה בהיותה ארוסה ואישי זה אחר הנישואין, על פי זה פי' רש"י את לשון הפסוק "בעלי לשון אדנות ומורא, אישי, תעבדוני מאהבה ולא מיראה, אישי לשון אישות וחייבת נעורים", כלומר, החתונה היא עבודה מאהבה.

וביתר פנימיות מבואר בזוהר הק' (אמור צו), שיש יום אחד בשנה של יחוד שלם עם השם יתברך שעליו אמר הכתוב "יום אחד הוא יודע לה' לא יום ולא לילה" והוא חג השבועות, היום היחיד בשנה, שיש יחוד של קב"ה והשכינה בכתר אחד גדול לשניהם, יחוד שלם ממש כמו שיהיה לעתיד לבוא.

ואמרו שם בזוה"ק שיום זה הוא ביטול יצר הרע לגמרי, כמו שאמרו חז"ל שבמעמד הר סיני פסקה זוהמות לגמרי, וכן כל המומים נתרפאו ביום זה, כל אחד הגיע לשלימות הנבואה ממש, "פנים בפנים דיבר ה' עמכם".

עומק הפרשה

טהרת הבושה

ידום וישתוק באמונה שהנה חטא כלפי השי"ת וכעת נמשך לו כפרה על עוונותיו אזי מתכפרים עוונותיו, אבל אם הוא מקשה ערפו, ומתכחש לחטאו נעשה בירור זה באופן כואב מאד.

ולבאר ענין זה למעשה, מבואר בזוה"ק (אמור צז), שמנחת העומר הוא מנחה שנבדקו בה ישראל כסוטה, לטהר אותם מזוהמת מצרים ומהדמים עכורים שנטמאו בהם בגלות זו, להכין עצמם לקבלת התורה.

כי כשהאדם יוצא מטומאת מצרים, עדיין נשאר בו הרבה רע מעורב בו, מחמת הפגמים שפגם בהיותו שם, וקשה מאד לברר ולהזדקק מתערובת גסה זו, אך ברחמי השי"ת המשיך לנו סדר תיקון והוא עבודת הביזיונות, ובפרט כשהאדם מתבזה בעיני עצמו, ומראים לו מהשמים את חסרונותיו ופגמיו, באותה שעה הוא יכול לתקן את הכל ובלבד שיקבל את הכל באהבה, להאמין שהנה השי"ת המשיך לו סדר תיקון לכפר בו על עוונותיו, ואם יקבל את התיקון ואת כל הנעשה עמו בתמימות ובאמונה, יזדקק בתכלית הרחמים, עד לשלמות התיקון לטבל את זוהמתו כמו במתן תורה.

(ע"פ לקו"ה ברכת הפירות ה, טו)

וְאִם לֹא נִטְמָאָה הָאִשָּׁה וְטִהְרָהּ הוּא וְנִקְתָּהּ וְנִזְדַּעְקָה זְרַע: (ש"אם היתה עקרה נפקדת' ברכות לא:).

את עומק מנחת הסוטה ואת דרך תיקון זה למעשה בזמן הזה מבאר מהרה"ת, שבאמת מנחת סוטה היא דרך של כפרה ותיקון, הן אם נטמאה ממש רח"ל שעל ידי זה מתכפר לה, ואפילו אם לא נטמאה ממש מתכפר לה על עוון הסתירה (ע"י תוס' סוטה כג. ד"ה כל וברש"ש שם, ובשיירי קרבן העדה פ"ב ה"א), ונטהרת על ידה לגמרי והכל מתהפך לטובה, ועל כן אדרבא, אם לא חטאה ממש זוכה ונתהפך הכל לטובה ויולדת.

והנה בסדר תיקון זה אמרו חז"ל שאם נטמאה רח"ל עדיין יש לה בחירה תקווה וכפרה על ידי מנחה זו, והיא היודי והבושה, שאם תתוודה על עוונה אינה נדחית לגמרי על ידה, אבל אם אינה רוצה להתוודות מגלה מנחה זו את עוונה ועל ידי זה נבדל הרע מישראל.

כלומר, כח גורא יש לה למנחה זו לברר את הרע באופן מופלא, אלא שבשעה שהוא מקריב מנחה זו יש לו שני דרכים, אם יקבל את הבושה באהבה,

לקראת קבלת התורה, מהו באמת סוד ההצלחה בחינוך?

לקראת קבלת התורה, מהו באמת סוד ההצלחה בחינוך? לאחר כל העצות בחינוך, צריך לדעת שהעיקר הוא תפילה ושוב תפילה, לא להתיימשך לעולם. ידוע ומפורסם התפילה של השל"ה הק', שבימים אלו של קבלת התורה, התפילה מסוגלת ביותר. אך יותר מזה, צריך כל אחד לשים נפשו בכפו, להשקיע הרבה תפילות ולשפוך שיחו לפני ה' לספר לפניו כל ליבו בענין מה שעובר עם צאצאיו.

עצה טובה שמענו מיהודי טוב, לקבוע לעצמו בכל יום זמן בו שופך שיחו להשי"ת על צאצאיו, ובכל יום הוא מקדיש את התפילה של אותו היום על בן אחד שלו, ואז הוא מספר לה', מה שנעשה עם בנו, לטוב או למוטב, ומתחנן עליו בפרטיות על כל העניינים, כל הקשיים המיוחד לבן זה.

ולא רק תפילה, אלא גם שואל עצה מהשי"ת בפרטיות, מה לעשות עם קושי זה, ועם קושי אחר, ואיך לדבר עם הילד בנושא מסויים באופן שיתקבל על ליבו וכו', וכך הוא מאריך לדבר כמה דקות סביב אותו הילד. כי אינו דומה תפילה שמתפלל בכלליות על כל צאצאיו, לבין תפילה פרטית.

אך חוץ מהתועלת שהתפילה בעצמה פועלת, יש בה תועלת מצד היישוב הדעת, שמיישב דעתו להגדיר יותר בפרטיות מה שנעשה עם בן זה, שאז השי"ת מאיר בדעתו עצות ודרכים להתמודד כראוי עמו, ואיך לקדם את הילד בפרטיות בעניינים שנעשים עמו.

וכמו שהעיד מחנך גדול, שהלך לחקור אחר הרבה מהאנשים שהתייעצו עמו במשך השנים, לראות האם וכיצד סייעו עצותיו והועילו למעשה, וראה אמנם פירות טובים, אך במעקב עמוק יותר עלה על כך שבדרך כלל רוב ההורים כלל לא הבינו את מה שיעץ להם, ובוודאי שלא עשו את מה שאמר להם, ובכל זאת ראו הצלחה גדולה בחינוכם.

ולאור זאת הסיק מסקנא מעניינת: שזה בעצמו שההורים פינו מזמנם ועיסוקם, והקדישו זמן לבוא לחכות לקבלת הקהל, ולדבר שעה שלמה על בנם, ובדרך שחזרו, דברו ביחד על מה ששמעו מהמחנך, היישוב הדעת הזה שהתפנו במשך כמה שעות להסתכל על קושי מסויים של בן מסויים, זה בעצמו עזר להם למצוא מעצמם הפתרון, יותר ממה שהועיל הייעוץ עצמו.

ולענייננו שזכינו לעצה הנפלאה של רביז"ל של 'התבודדות' - זמן של יישוב הדעת, אפשר להקדיש קצת זמן בכל יום על בן אחר, וליישב דעת בפרטיות עם השי"ת, מה עושים במציאות הזו, וכך השי"ת יעזור שאכן נראה הרבה נחת.

אך לסיום, נעזר שבזמן זה בו אנו מתמקדים לשוחח עם השי"ת על בן מסויים, לזכור להודות לה' גם על הדברים הטובים שיש לילד זה, כי באופן כזה שמיישב דעתו סביב בן מסויים אפשר לשים לב למעלות מיוחדות לילד זה, שלא שם ליבו אליהם בשגרת החיים.

◆ **חבורה:** עם זמן הקיץ, החבורה המיוחדת בסיפורי מעשיות מאת הרה"ר ר' דוד גביצמן שליט"א, תתקיים מעתה בליל שישי בשעה 21:30, בעזרת הנשים דביהמ"ד 'איתן הנחל', רח' חבקוק הנביא 5 רמת בית שמש ג'. כיבוד קל וניגוני התעוררות. ניתן להתעדכן ב'קו כיסופים': 026646201, שם ניתן להאזין בשיעורים וסדרות מרתקים המחיים את הנפש, מאת המשפיע הנ"ל. **שמעו ותחי נפשכם!**

◆ **התורה הזמנית:** אחרי שאזל מהדורת הכיס: הופיע! חוברת התורה הזמנית - במהדורה מוגדלת ומפוארת - גדול של גמרא ממוצעת. גם במהדורה זו: אותיות גדולות ומאירות עיניים, ושוליים רחבים בכל עמוד - לכתיבת הערות וחידושים. לדרכי השגת החוברת, ניתן להשאיר הודעה בשלוחה 8 בקו 'לסלסל בתורתו', שע"י ארגון 'לטייל בתורתו', במס': 046277313. או בבתי המדרש בריכוזי חסידי ברסלב.

◆ **הופיע!** גליון 'הקבצו' 49 עם מדורים חדשים ומרתקים, היוצא לאור ע"י בית וועד לחינוכי הישיבות העוסקים בתורת מוהר"ן מברסלב זיע"א. נושא הגליון: קבלת התורה. בתוכן: התחדשות בקבלת התורה, התמודדות מול הצלחת החברים ואמונת בחברים בכלל. פאנל חינוכי בהשתתפות הר"ר אברהם יצחק קלצקי, הר"ר דן טימקין, והר"ר יהושע מילר. מדור היסטורי מיוחד. במדור לבית ולמשפחה: 'מי צריך ברסלב?'. הבית היהודי ע"פ סיפורי מעשיות, פרוטקציה למתבודדים, 'ושיחת חרשים' ע"פ מעשה מחכם ותם. לדרכי קבלת הגליון, חייגו: 0533148981.

י"ל ע"י מכוון עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למועיים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המערבית וסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

מענין קצת אנשים שמתקרבים לעבודת השם יתברך ואחר כך מתרחקין, ענה: אף על פי כן יקר אצל השם יתברך ההתקרבות בעצמו אף לפי שעה. אף על פי שאחר כך נעשה מה שנגעשה ח"ו. ואמר: הלא על שעת מתן תורה נאמר: "לפנתני פאחת מעיניך". ואיתא במדרש: מהו פאחת מעיניך, אלא שפעני השנית כבר היו מסתכלין על העגל. נמצא שבשעת מתן תורה כבר היה דעתם לפרש ח"ו ואף על פי כן היה יקר פעני השם יתברך מאד ההתקרבות בעצמו, כמו שכתוב לפנתני פאחת מעיניך. פי זה בעצמו יקר מאד פעני השם יתברך: (שיחות הר"ן קכ"ג)

פי כל אחד מישראל אפלו
הפחות שבפחותים צריך לקבל
את התורה מחדש בכל דור ודור:
(איצר היראה, שבועות צ"ג)

טעות לחשוב שקבלת התורה משמעו שמהיום תבטל הבחירה. אדרבא, עם ישראל ביקשו משה לשמוע את התורה דייקא מפיו ולא מהש"ת בעצמו, רק בכדי שישאר להם הבחירה, כי אם היו שומעים את עשרת הדברים מפי הש"ת, אזי היה מתבטל להם הבחירה (ליקו"מ סימן ק"צ). בחג השבועות נמשך עלינו שכל ודעת גדול, שנוכל על ידו למצוא את הש"ת בכל ההסתרות, ועל ידי זה לבחור בטוב. ועל כן צריך שתדע לכתחילה, שבדואי לאחר קבלת התורה, יתגבר מאוד היצר הרע בנסיונות. אלא שבקבלת התורה אנו מקבלים כח לצאת למלחמה, כבר לא נפחד ונבהל מכל בלבל רע, התעוררות של תאוות, עצלות וכבידות לעסוק בתורה ותפילה וכדומה, כי כבר קבלנו את הדעת להבין שיש לנו מלוכה וממשלה, ובשביל זה דייקא באנו לעולם, להוציא לפועל את הכח שלנו, בתוך מקום של נסיון.

אך העיקר שתדע ותאמין שכל קבלת התורה הוא בשבילך בפרטיות ממשי!!!

שמעתי כל כך הרבה שיעורים על שבועות, למעשה איני מרגיש שום התעוררות לקבלת התורה, וכי באמת בשבועות זה אזנה להתהפך להיות איש צדיק?

כל המהות של קבלת התורה היא, לקבל דעת ולהבין שיש בעולם 'בחירה' - יש יצר טוב ויש יצר הרע, יש מציאות של הסתרה, שבה לנסותנו האם נאמין לכל הסתרה, או שיהיה לנו שכל לחשוף את מי ששלח אותנו. הש"ת כינה אותנו "ממלכת כהנים", והיינו שנתן לנו כח וממשלה לעמוד בתוקף כנגד כל נסיון והסתרה. את המלכות הזו מקבלים ביום טוב שבועות, מקבלים את הדעת להבין שיש כח בחירה! מקבלים כח של 'מלכות' לצאת בחירוף נפש במלחמה עבור הש"ת, לא בטוח שנצליח תמיד, אבל אנו מקבלים על עצמו להיות לוחמים בשבילו. בקבלת התורה, מקבלים אנו על עצמנו 'נעשה ונשמע', כלומר אנהנו רוצים את הש"ת יהיה איך שיהיה, נשתדל להלחם בשבילו, וגם אם ניפול ונחטא ח"ו נרוץ מיד להתפייס ולא נשאר כן רחוקים.

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מר"צ בעיר בית שמש יצ"ו

הלכה פסוקה

שבת הסמוכה לחג השבועות

הכוונה היא להקל את ההדחה לאחר שבת.
ד. כנת מאכלים בשבת לצורך סעודת יו"ט:

הוצאת מאכלים מהמקרר או מהמקפיא - אם במניעת דבר זה לא יהיו ראויים לסעודת הלילה, מותר להוציאם בזמן כזה שיהיו ראויים לאכילה כבר בשבת. ומי ששכח להוציאם בזמן האמור, המיקל להוציאם אף סמוך לערב, יש לו על מי לסמוך. וכן הדין לגבי הכנסת משקאות למקרר שאם לא יכניסם אז לא יספיקו להתקרר עד הלילה.

אבל בכל אופן אסור להוציא או לטלטל בשבת מאכלים שאינם ראויים לאכילה בלי בישול, משום איסור מוקצה.

אסור בשום אופן לחמם בשבת מאכלים לצורך יו"ט ואפילו באופן שמותר לחמם בשבת.

וכן אסור להדליק נרות יו"ט לפני זמן מוצ"ש.

ה. טבילה. מותר לטבול בשבת בסוף היום, אף שהכוונה היא לצורך יו"ט. ובלבד שלא יאמרו שהוא בגלל זה.

ו. החלפת בגדים ליו"ט. מותר להחליף בגדים אף שהכוונה לצורך יו"ט המשמש ובא, כיון שנהנים מהם עתה. ובלבד שלא יאמרו שהוא בגלל יו"ט.

ח. אין להביא לבית הכנסת מחזור ותיקון ליל שבועות לפני כניסת החג. ואם מציינים בזה קצת בשבת, מותר.

בהגיע זמן מוצ"ש - מותר לבשל ולהחם ולהדליק נרות ולעשות כל מלאכה המותרת ביו"ט, אפילו כשעדיין לא הדליקו נרות יו"ט ולא עשו קידוש. אך צריך לומר לפני זה 'ברוך המבדיל בין קודש לקודש'.

שחרית לשנים. אך מכיון שלא התירו זאת רק בשעת הדחק, והרי היום גדול ונקל להסתדר בלא זה, לכן אין המקום לבאר כאן פרטיה.

ודע, שבכל אופן שאוכלים בכדי לצאת חובת סעודה שלישית - חייבים לאכול כשיעור 'ביצה' של לחם/חלה.
הכנה בשבת לצורך חג השבועות הסמוך לו

א. שינה. מותר לישון בשבת אף אם הכוונה בכדי שיוכלו להיות ערים בשבועות. אבל אסור לומר שהולכים לישון בגלל זה. אכן אם אי אפשר לזרז את הילדים שילכו לישון בלא אמירה זו - המיקל לומר להם, יש לו על מי לסמוך.

ב. סידור הבית - אם נהנים מזה בשבת עצמה, מותר. אבל מי שיוצא מביתו תיכף, אסור לו לסדר את הבית. וכן הנשאר בבית אחר סעודה שלישית - מותר לנקות השולחן, ולטאטא את הבית. אבל היוצא מביתו תיכף אחר סעודה שלישית, אסור לנקות השולחן והבית, זולת אם יש חשש שיבואו חרקים וכיוצא בזה ויבוא לידי הפסד.

אכן 'בית הכנסת' - מותר לנקותו בכל אופן אף שבדואי לא יכנסו להתפלל או ללמוד עד הערב. והוא משום 'כבוד ביהכנ"ס' שבזיון הוא אם ישאר מלוכלך.

ג. הדחת כלים - אסורה לצורך יו"ט. אבל מותר להדיחם באופנים אלו: אם יופסדו אם לא ינקו אותם. ימשכו אליהם חרקים. אין מקום להניח עוד כלים בכיור, ולהניחם במקום אחר יהיה בזה משום בזיון לשבת.

וכמו כן מותר להשרותם במים כל עוד שהלכלוך לא נתייבש, אף אם

סעודה שלישית
כיון שמצוה להימנע מלאכול סעודה בערב יו"ט מתחילת 'שעה עשירית' - לכן חייבים לשנות את זמן או כמות האכילה של סעודה שלישית, וכדלהלן:

א. הדרך המובחרת היא: לאכול סעודת שחרית כרגיל, להתפלל מנחה, ולהתחיל לאכול סעודה שלישית לפני 'שעה עשירית' מזמני היום, שהוא בארץ ישראל בשנה זו בערך בשעה 4.10 אחה"צ. אבל אין חיוב לסיים את האכילה עד השעה הנ"ל. אך יש להזהר שלא לאכול הרבה באופן שלא יאכלו סעודת ליל יו"ט בתיאבון.

גם הנזהרים תמיד שלא להתפלל לפני זמן מנחה קטנה - מכל מקום בשבת כזו אין להם להדר בזה, כי לפי האר"י"ל חייבים לאכול סעודה שלישית אחר מנחה דייקא.

ב. מי שקשה עליו סדר זה [כגון שבגלל זה יהיה צורך להקדים בהרבה את זמן התפלה והאכילה בשחרית, או שלא יישאר זמן מספיק לישון לצורך שבועות], אפשר לאכול אף אחר זמן האמור, אך יש להתפלל מנחה קודם ואחר כך לאכול סעודה שלישית. וגם צריך להזהר מאוד לאכול אז רק בכמות כזו שלא תפריע אפילו במקצת לתיאבון בליל יו"ט.

ג. באיזה זמן שאוכלים - יש להזהר לסיים האכילה והשתייה לפני השקיעה. כי אחר כך אסור לאכול ולשתות אף שהוא כהמשך לסעודה שלישית, כל עוד לא עשו קידוש של יו"ט.

ד. מי שאין לו אפשרות לאכול סעודה שלישית בזמנים האמורים - התירו לו לקיימה על ידי חלוקת סעודת